

OŚLEDNIK (1) *sb m*

N sg oślednik.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przykład).

Ten, kto szuka po śladach, tropi: Vestigator, Oślednik/ myśliwiec/ ten zwłazczá który ośladá zwierzu dochodzi. Mącz 490b; [Ołedzam/ Indago, investigo. oflednik/ Indagator. Volck Ppp3].

EW